

A négy fivér
spanyol mese

Élt a spanyol hegyek között egy földműves. Ennek a földművesnek volt négy fia: Alfredo, Bernardo, Ernesto és Pedro. (Csak tartsd észben a nevüket!)

Alfredo, Bernardo és Ernesto nem szerette a tanyasi életet. A földeken túl sokat kellett dolgozni, a birkanyáj őrzése egyenesen unalmas volt, a tehenek fejését pedig piszkos munkának tartották. Pedro viszont imádta a tanyát. Dalolva végezte munkáját a földeken, füttyörészve őrizte a nyáját, fejés közben meg dúdolgatott.

Egy nap Alfredo így szólt a többiekhez:

- Eljött az ideje, hogy mi négyen világot lássunk, és szerencsét próbáljunk!

- Köszönöm, én inkább itthon maradnék! – mondta Pedro.

- Velünk kell jönnöd! – mondta fivére.

- Apjuk igencsak elszomorodott, ám azért leszámolta nekik az összekuporgatott pénzét. Mindegyik fiának adott egy pesót, megölelte, és útnak eresztette őket.

Alfredo, Bernardo és Ernesto csak kínkeservesen tudta Pedrót rávenni az útra. Mentek-mendégéltek, egyszer csak egy keresztúthoz értek.

- Merre menjünk? – kérdezte Bernardo.

- Én észak felé veszem az utam, te menj dél felé. Ernesto a keletre, Pedro a nyugatra vezető úton induljon el – felelt Alfredo.

- Köszönöm, én inkább hazamennék! – szólt Pedro.

- Teljen el egy esztendő meg egy nap, és akkor ezen a helyen találkozunk! – javasolta Alfredo.

Végül Pedrónak is szavát vették, hogy elindul a nyugati úton. Aztán a négy fivér elbúcsúzott egymástól.

Alfredo már órák hosszat gyalogolt, amikor hirtelen egy rablóbanda vette körbe. Megszabadították az ezüstpesójától, és jól megverték.

- Most pedig velünk jössz! – parancsoltak rá, és a hegyekben lévő házukba hurcolták. Alfredo azonban hamarosan bebizonyította bátorságát a rablóknak, akik később meg is választották bandavezérnek.

- Micsoda élet! – gondolta. – Amit csak akarok, megszerzem! Gazdag leszek!

Bernardo ment-mendéglét az úton, amikor egyszer csak szembetalálkozott egy emberrel, aki egy puskát cipelt. Bernardo addig-addig győzködte az embert, míg az odaadta neki a puskáját az ezüstpénzért. Az erdőbe érve Bernardo annyit gyakorolta magát a lövöldözés tudományában,

hogy végül hihetetlen távolságból is képes volt eltalálni a kiszemelt falevelet.

Aztán egy faluban kötött ki. Ott pedig sorra nyerte a céllövőversenyeket, és nagyon gazdag lett.

Ernesto is találkozott valakivel az úton: az ember valami furcsa szemüvegen keresztül pislogott a fiúra.

- Hát te meg mit csinálsz? – kérdezte az embertől.

- Ezen a szemüvegen át látok mindent, ami a világban történik – felelt az ember. – Látom, amint a kínai uralkodó éppen teázik, és látom, ahogy a perzsa sah gyönyörű, fehér paripáján vágat.

Ernesto addig-addig győzködte az embert, míg az odaadta neki a szemüveget az ezüstpénzért. A legény tüstént a közeli városba sietett, ahol az emberek számolatlanul adták neki a pénzt azért, hogy megmondja, mi történik a világban.

Pedro addig baktatott búsán az úton, amíg egy kovácmesterhez nem ért. A fiú megállt, és figyelte, hogy javítja meg az edényeket és egyéb tárgyakat.

- Hát ez igazán hasznos mesterség! Megtanít-e engem is rá, ha adok kendnek egy ezüstöt? – kérdezte Pedro. A kovácmester elfogadta az ajánlatot, és befogta a fiút maga mellé dolgozni. Pedro nem keresett túl sokat, ám olyan ügyes volt, hogy mindent meg tudott javítani.

Eltelt az esztendő, meg az egy nap is. A négy testvér végre viszontlátta egymást a keresztútnál. Sorra elmesélték egymásnak, mire jutottak.

- Itt az ideje, hogy nagyszerű kalandokat éljünk át! – lelkesedett Alfredo.

- Köszönöm, én inkább hazamennék – így Pedro.

Ernesto feltette a szemüvegét.

- Látok egy hercegnőt, akit egy szigeten tartanak fogságban a toronyban. – A szigetet pedig egy rémséges tengeri szörny őrzi. A király kihirdette, hogy aki megmenti a lányát, az feleségül veheti.

- Ez ám a kaland! – kiáltott Alfredo. – Menjünk, mentsük meg a hercegnőt! Akkor valamelyikünk feleségül veheti!

- Köszönöm, én inkább hazamennék! – mondta Pedro.

Alfredo, Bernardo és Ernesto újból csak magukkal tuszkolták Pedrót. Hegyeken-völgyeken át vezetett útjuk, míg végül a tengerpartra értek. Ott találtak is egy hajót, amivel átjuthattak a szigetre.

- Várunk, míg besötétedik, és a szörny aludni tér – jelentette ki Alfredo.

Éjfél előtt a négy testvér csendesen kikötött a szigeten.

A toronyhoz settenkedtek, és halkán felébresztették a hercegnőt. A hajóhoz vezették, és felsegítették a fedélzetre. Már éppen el akarták lökni a hajót a parttól, amikor Ernesto véletlenül rálépett a tengeri szörny farkára. A szörny éktelen ordítással ébredt, és üldözőbe vette a hajót. Bernardo sietve előkapta puskáját, és rálőtt a szörnyre. Az menten el is pusztult, ám utoljára még akkorát csapott a farkával, hogy a hajón egy hatalmas lyuk támadt. Pedro előszedte szerszámain, és megfoltozta a hajó oldalát, így szerencsésen partot értek.

A négy fivér a király elé vezette a hercegnőt. Elmesélték neki, hogyan mentették meg leányát a szörnytől. A király nagyon boldog volt, hogy ismét magához ölelheti gyermekét.

- Melyikőtökhez adjam feleségül a lányomat? – kérdezte.
- Én loptam ki a szörny fogságából – szólalt meg Alfredo.
- Viszont én lőttem le a szörnyet! – kiáltott Bernardo.
- Én láttam meg először a hercegnőt! – mondta Ernesto.
- És te, fiam? Te mit tettél? – fordult a király Pedro felé.
- Én megjavítottam a hajót, amikor az már majdnem elsüllyedt – válaszolt Pedro.

- Akkor hát hozzád kell feleségül adnom a lányomat, és itt fogtok élni a palotában! – döntött a király.

- Hálás vagyok, felség, de én szeretnék hazamenni a tanyánkra, az az én otthonom – válaszolta Pedro, mire a hercegnő boldogan felkacagott.

- Mindig is egy földműves felesége szerettem volna lenni! – majd Pedróhoz szaladt, kézen fogta, és meg sem állt a fiúval hazáig.

(Forrás: Mesék a nagyvilágból, Heather Amery feldolgozása alapján, Linda Edwards illusztrációival, Holló és Társa Könyvkiadó, é.n.)